

Dumnezeul Atotputernic descoperit înaintea noastră (Der mächtige Gott vor uns enthüllt)

29. 06. 1964

**Philadelphia, Pennsylvania - SUA
W. M. Branham**

Eu am notat aici câteva texte din Scriptură despre care doresc să vă vorbesc, și eu mă încred că Dumnezeu va binecuvânta străduința noastră. Mulți s-au mirat pentru faptul că noi suntem așa de deosebiți și cu voci mai tari. Voi știți că aceasta este o conferință puțin mai diferită față de altele pe care oamenii sunt obișnuiți să le vadă.

Dealtfel la ei este totul uscat și uniform. Dar dacă venim la aceste adunări, așa cum se întâmplă deja de mulți ani, prioritatea mea este că noi nu știm cum se vor desfășura, astfel noi venim și ne predăm simplu și sinceri lui Dumnezeu. Asta este tot ce putem face; restul îl face El. Priviți astfel, noi suntem un popor deosebit care lucrează.

Nu demult cineva a spus: „Știi tu, voi sunteți într-adevăr deosebiți.“ Eu am răspuns: „Asta cred și eu.“

Eu îmi amintesc de o conferință în care fratele Toy mi-a povestit despre un german. Acesta a povestit că a primit botezul cu Duhul Sfânt. În ziua următoare el a ridicat mâinile chiar la locul lui de muncă, laudându-L pe Domnul, vorbea în alte limbi și se purta cam ciudat. În final a venit șeful lui pe acolo și l-a întrebat: „Heini, ce este cu tine?“ El a răspuns: „O, eu am fost salvat. Inima mea tresaltă de bucurie.“

Apoi șeful lui a spus: „Cred că tu ai fost la acei cu ‚șuruburile slăbite‘.“ El a răspuns: „Da! Slavă lui Dumnezeu! Mulțumesc Domnului pentru șuruburi. Scoateți numai odată șuruburile dintr-o mașină care circulă pe stradă. Atunci mai aveți doar o grămadă de fier vechi.“ Voi știți că aceasta corespunde exact.

Când am mers odată pe stradă în Los Angeles, California, am văzut un bărbat care purta o tăblie pe piept. Pe aceasta era scris: „Eu sunt un nebun pentru Hristos.“ Fiecare se uita după el când trecea de ei. Eu mă gândeam să fac și eu la fel. Pe spatele lui scria: „Al cui nebun ești tu?“ Eu cred că noi toți le părem altora puțin deosebiți într-un fel sau altul. Dar să știți, că lumea va ajunge într-o

astfel de direcție, încât oamenii vor considera greșit tot ce li se pare deosebit. De obicei, Dumnezeu trebuie să facă ceva supranatural pentru a-i aduce pe oameni înapoi la Scriptură.

Eu pot să-mi închipui că Noe era pentru epoca aceea științifică în care a trăit, un ‚șurub slăbit‘, pentru că ei puteau dovedi că acolo sus în cer nu este apă. Însă Dumnezeu a zis că apa va fi acolo, și Noe a predicat și a crezut, el a devenit un ‚șurub slăbit‘. Tot așa pot să-mi închipui că Moise, când s-a dus în Egipt, lui faraon i s-a părut că el este un astfel de șurub. Gândiți-vă dar, că și faraon era un astfel de șurub în ochii lui. Asta o înțelegem.

Chiar și Isus a fost considerat un eretic. Așa este. Martin Luther a fost pentru biserica catolică un astfel de șurub și John Wesley pentru anglicani. Este timpul pentru un alt ‚șurub slăbit‘, nu credeți și voi? Dar înainte de a exista un astfel de șurub, trebuie să existe deja o piuliță în care să fie înșurubat. Noe era un astfel de ‚șurub‘. Șurubul ține piulița strânsă. Șurubul strânge ceva și ține împreună. Noe era în stare să-i strângă pe toți care credeau și să-i scape de judecată, aducându-i în corabie, pentru că era un astfel de ‚șurub‘.

Noi am constatat că Moise a scos Biserica din Egipt, pentru că și el era un șurub. Așa este. Eu sunt de părere că acum avem nevoie de un șurub care scoate Mireasa din așa-zisa biserică. Noi avem nevoie de încă un astfel de șurub.

Noi suntem un soi deosebit de oameni. Eu m-am gândit că în seara aceasta voi încerca, dacă este în voia lui Dumnezeu, să citesc câteva texte biblice care se potrivesc la această temă. Eu vă voi vorbi numai pe scurt, dar vreau să vă arăt de ce suntem noi astfel de oameni deosebiți.

Noi deschidem acum la Filipeni 2, 1-8 și 2. Corinteni 3, 6. Noi citim din Scriptură pentru că noi credem că este Cuvântul lui Dumnezeu. Înainte de a citi, vrem să ne aplecăm capetele pentru rugăciune...

Tată ceresc, noi suntem astăzi un popor cu prioritate, pentru că trăim în timpul acesta și recunoaștem lucrurile care se întâmplă înaintea ochilor noștri, și pentru că știm că timpul este foarte aproape când Isus va veni din nou pentru Biserica Sa. O, aceasta copleșește inimile noastre, Doamne.

În timp ce deschidem paginile în seara aceasta, ne rugăm ca Tu să ne faci de cunoscut contextul și înțelesul din acest text. Fie ca Duhul Sfânt să descopere aceste lucruri inimilor noastre, lucruri care sunt bune și plăcute lui Dumnezeu. Noi ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Eu vreau să vă rog ceva. De obicei dorințele mele sunt ceva mai deosebite. Dar eu sper că nu vă rog ceva deosebit. Însă atunci când depunem jurământul în fața steagului țării, stăm în picioare. Atunci când steagul trece prin

fața noastră, la fel stăm în picioare. Așa trebuie să fie. Noi stăm în picioare pentru a ne exprima respectul și onoarea. De aceea să ne ridicăm în timp ce citim Cuvântul. Să citim din 2. Cor. 3, 6-18:

... Care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; că slova omoară, dar Duhul dă viață. Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă, a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit, nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămânea în slavă ce este netrecător! Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală; și nu facem ca Moise, care își puna o mahramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și pironească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această mahramă rămâne neridicată, fiindcă mahrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi când se citește Moise, rămâne o mahramă peste inimile lor. Dar oridecâteori vreunul se întoarce la Domnul, mahrama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului

În Filipeni 2 citim de la versetul 1-8: *Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.*

Să ne rugăm. Tată ceresc, acest Cuvânt puternic, pe care l-am citit în seara aceasta din Scriptura Ta sfântă, transformă-l în inimile noastre într-o astfel de realitate încât să mergem de aici și să spunem ca cei din Emaus: „Nu au ars

inimile noastre în noi când a vorbit cu noi?“ Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin. Puteți să luați loc.

Este un text deosebit, dar eu cred, că se potrivește pentru această ocazie. Eu vreau să vorbesc despre tema „*Dumnezeu Atotputernic descoperit înaintea noastră*“.

Atâta timp cât există oameni, este și o foame în inima omului ca să afle de unde vine, din ce cauză este aici și unde merge. Numai Unul poată să răspundă: Acela care l-a adus aici. Omul a vrut să-L vadă întotdeauna pe Dumnezeu.

În Vechiul Testament, Dumnezeu s-a ascuns pentru necredincioși. Dumnezeu are un mod personal de a proceda cu oamenii. EL se ascunde față de necredincioși și se descoperă credincioșilor. Asta face Dumnezeu. Isus i-a mulțumit Tatălui pentru că a ascuns aceste lucruri înțelepților lumii acesteia și le-a descoperit celor smeriți. Noi știm că Dumnezeu nu-și schimbă .felul Lui, și că El isprăvește lucrarea Sa întotdeauna în același mod. În Maleahi 3 citim că El a spus: „EU sunt Domnul, și Eu nu Mă schimb.“ EL procedează întotdeauna după același principiu.

Acum ne ocupăm de una din cele mai vechi cărți ale Bibliei. Iov era unul din cei mai drepti oameni din vremea sa. El a fost așa de desăvârșit în legile lui Dumnezeu, un rob sincer, încât chiar Dumnezeu a spus: „Așa ca el nu este nici un om pe pământ.“ Într-o zi el a avut dorința să-L vadă pe Dumnezeu. El știa că există un Dumnezeu și el simțea dorința de a-L vedea. Altfel exprimat: el s-ar fi dus cu plăcere la casa Lui, ar fi bătut la ușă și ar fi spus: „Eu doresc să vorbesc cu Tine.“ El voia să se așeze și să vorbească cu El, așa cum o facem între noi. Noi avem o minte. De aceea suntem în aceste adunări. Noi ne adunăm și aducem gândurile noastre la exprimare. Noi ne înțelegem mai bine dacă discutăm toate lucrurile împreună. Predicatorii procedează astfel. Oamenii din toate domeniile discută despre anumite lucruri.

Pentru Iov, Dumnezeu era o astfel de realitate, încât el voia să afle dacă nu cumva poate să meargă la ușa Lui și să discute cu El. Noi constatăm că Dumnezeu a vorbit de fapt cu el, însă în ascuns. EL a fost învelit într-o furtună și i-a cerut lui Iov să se lege la brâu, pentru că El voia să discute cu el ca și cu un bărbat. EL a venit într-o furtună și a vorbit cu Iov. EL i s-a făcut de cunoscut lui Iov în furtună, dar el nu l-a putut vedea exact pe El. El a văzut numai vântul care mișca pomii, și a auzit glasul care ieșea din furtună. Dar Dumnezeu însuși a fost ascuns în furtună.

În Africa de Sud se folosește cuvântul „Amoyah“ care înseamnă „putere invizibilă“. Puterea aceea invizibilă din furtună avea un glas auzibil care îi vorbea lui Iov. Iov nu a văzut chipul Lui pentru că era învelit în această furtună.

Despre unul dintre proorocii cei mai mari ai Bibliei, despre Moise, un hotărât dinainte, un predestinat, un slujitor ales de Dumnezeu în Vechiul Testament, noi știm că și el voia să-L vadă. El i-a fost atât de aproape și a văzut mâna Sa puternică și tainică făcând multe lucruri pe care numai Dumnezeu putea să le facă. Într-o zi el a vrut să-L vadă, și Dumnezeu i-a spus: „Așează-te pe stâncă.“

În timp ce stătea pe stâncă, Moise L-a văzut trecând. El a văzut spatele Lui și a zis: „Era spatele unui bărbat.“ Dar el nu L-a văzut pe Dumnezeu, ci numai învelitoarea lui Dumnezeu.

Biblia spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“ Moise L-a văzut învelit într-un bărbat.

Noi am constatat că Iehova Vechiului Testament este Isus al Noului Testament. Acolo unde dr. Scofield folosește cuvintele „și-a schimbat chipul“, în greacă este scris *en morphe*; asta înseamnă: „cel invizibil a devenit vizibil“. Este ca ceva care nu poate fi văzut, însă despre care știm că este prezent. Nu poate fi văzut, dar totuși noi știm că este prezent. Nu poate fi văzut, dar totuși noi știm că este prezent. Atunci când El Și-a schimbat chipul, adică *en morphe*, asta înseamnă că El a venit din sfera supranaturală, în domeniul natural. EL își schimbă doar chipul.

Această lucrare poate fi comparată cu o dramă în care joacă El. La greci se întâmplă ca un actor să joace mai multe roluri. Atunci el trebuia să-și schimbe masca. Fiica mea care este aici, merge la liceu. Acolo a fost prezentată o scenă. Un băiat, pe care îl cunosc și eu, a jucat patru roluri diferite. El a trebuit să meargă de fiecare dată după cortină pentru a-și schimba hainele înainte de a se prezenta din nou, având un alt rol.

Dacă luați proorociile din Vechiul Testament care se referă la ceea ce urma să fie Mesia și dacă le comparați cu viața lui Isus, atunci știți exact cine era Isus. EL nu a fost un om obișnuit EL a fost Dumnezeu în *en morphe*! EL s-a transformat din chipul supranatural într-un chip obișnuit al unui om. Totuși El era Dumnezeu descoperit în carne, învelit de o mahramă omenească, firească. Observați Vechiul Testament.

Eu sunt conștient că vorbesc pentru o mulțime amestecată din diferite zone ale lumii. Noi suntem aici ca să cercetăm ce facem. Ce facem noi? În ce direcție mergem? Ce se întâmplă? Ce înseamnă toate acestea?

Prin aceasta putem constata că bărbații iudei și femeile iudaice, la fel și rabinii din templu ar fi recunoscut atunci cine este Isus, dacă ar fi dat atenție Bibliei și prorociilor din ea, în loc de tradițiile moștenite. Atunci ei nu L-ar fi numit niciodată Beelzebul. Atunci ei nu L-ar fi răstignit niciodată. Însă totul trebuia să se întâmple astfel. Aceasta era o parte a actului. În ceea ce privește aceasta, ei erau orbi.

Este la fel ca și cu mulți dintre voi, bărbați și femei din seara aceasta, care sunteți de vârsta mea sau mai bătrâni. Voi vă aduceți aminte că în urmă cu mulți ani, au venit chinezii aici. Eu mi-am adus aminte când am vorbit cu fratele care mi-a fost prezentat. Ei nu știau încă limba engleză, dar se ocupau deja cu spălătoriile. Dacă aduceai haine acolo, atunci proprietarul spălătoriei lua un bilet din carton și îl rupea într-un fel anumit. El reținea o parte din acest bilet, iar cealaltă parte o primea clientul. Dacă veneai din nou pentru a-ți lua hainele, cele două părți ale biletului trebuiau să corespundă exact. Ele trebuiau să corespundă exact, și nu se puteau face copii pentru că el avea o jumătate și voi cealaltă jumătate. Numai atunci aveți dreptul să cereți înapoi ceea ce vă aparține. Dacă aveți jumătatea cealaltă a documentului, atunci primeați din nou ce vă aparține.

Așa este în seara aceasta, dacă noi posedăm partea a doua legământului. Atunci când Dumnezeu L-a rupt pe Fiul Său pe Golgota, El a luat trupul sus ca jertfă și a trimis jos peste noi Duhul care a locuit în omul Isus. Același Dumnezeu este învelit în seara aceasta în statura Duhului Sfânt. Aceste două părți trebuie să se unească. Atunci voi sunteți o parte a legământului. Atunci când Dumnezeu a devenit om, El a făcut-o, pentru ca omul să-L cunoască mai bine.

Acum câțiva ani am citit o poveste. Era vorba despre un împărat renumit, al cărui nume nu-l mai știu. Eu nu mi-am propus să vorbesc despre această poveste. Poate că ea este numai inventată, dar totuși ne aduce la baza lucrurilor care vreau să vi le spun.

Acest împărat avea o inimă bună și își iubea slujitorii foarte mult. Într-o zi el le-a zis slujitorilor și membrilor curții regale: „Astăzi mă veți vedea pentru ultima dată pentru câțiva ani.“

Garda și nobilii l-au întrebat: „Împărate bun, de ce spui aceasta? Vrei să mergi într-o țară străină și să te stabilești acolo?“

El a răspuns: „Nu, eu rămân aici. Eu mă amestec în poporul meu. Eu devin un țăran. Eu voi lucra cu tăietorii de lemne. Eu voi lucra pe câmp împreună cu iobagul. Eu voi tăia vița de vie cu viticultorii. Eu voi deveni unul dintre ei, pentru a cunoaște mai bine ceea ce fac. Eu îi iubesc și vreau să-i cunosc personal mai bine. Ei nu mă vor recunoaște, dar în felul acesta eu îi voi cunoaște.“

În dimineața următoare au văzut curtenii și toți care au fost în palat, cum el și-a dat coroana jos și a pus-o pe tron, cum și-a dezbrăcat haina împărătească și s-a îmbrăcat cu hainele țărănești pentru a se amesteca în popor.

Această poveste mică o vom compara imediat cu Dumnezeu. Ei i-au spus împăratului: „Împărate, noi te dorim. Noi te iubim. Noi vrem să rămâi împărat.“ Însă el a vrut să devină unul dintre ei pentru a-i cunoaște mai bine, ca și ei să îl cunoască mai bine și să afle cum este el de fapt. El vroia să le facă de cunoscut cum este el de fapt.

Același lucru L-a făcut și Dumnezeu. EL s-a transformat din Iehova-Dumnezeu în unul ca noi pentru ca să poată suferi și să poată gusta moartea și astfel a aflat ce înseamnă țepușul morții, și cu aceasta să poată lua pedeapsa morții asupra Sa. EL a depus coroana, S-a dezbrăcat de haina împărătească și a devenit unul din noi. EL a spălat picioarele cu cei înjosiți, a locuit în corturi cu săracii. EL a dormit în păduri și pe stradă cu oamenii cei mai de jos. EL a devenit egal cu noi, pentru a ne înțelege mai bine și pentru ca noi să-L înțelegem mai bine.

Eu mă gândesc că atunci când ne ocupăm cu aceasta, cum El s-a făcut de cunoscut în diferite feluri, atunci noi constatăm că El a venit în trei denumiri ca Fiul: ca Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David. El a venit ca *Fiul omului*. În Ezechiel 23, Iehova însușii l-a numit pe prorocul Lui, Ezechiel, „Fiul omului“. „Fiul omului“ înseamnă *proroc*. EL a trebuit să vină așa pentru a împlini Deut. 18, 15 unde Moise a zis: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!“ EL însușii nu s-a denumit Fiul lui Dumnezeu. EL a vorbit despre Sine ca Fiul omului, pentru că El trebuia să vină conform Scripturii.

EL trebuia să unească cele două părți ca cele două bucăți de hârtie, și anume prorocia din Vechiul Testament și ceea ce era El. Totul trebuia să corespundă exact. Din cauza aceasta El a venit în chip de Fiul al omului.

După moartea, îngroparea și învierea Lui, El a venit în ziua de Rusalii ca *Fiul lui Dumnezeu*, Duhul în chipul Duhului Sfânt. Ce a făcut El? EL s-a transformat și s-a făcut de cunoscut poporului Său într-alt chip. Ca Duh Sfânt, care este Dumnezeu, El s-a pogorât jos pentru a lucra în timpul celor șapte epoci

ca Fiul lui Dumnezeu - Duhul Sfânt. În împărăția de o mie de ani El vine ca Fiul lui David, pentru a se așeza pe tronul lui David ca împărat. Tronul lui David mai este de preluat; acum El șade pe tronul Tatălui. EL a zis: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.“ În împărăția de o mie de ani El va fi Fiul lui David. Ce este? De fiecare dată același Dumnezeu, care-Și schimbă numai felul descoperirii Sale.

Pentru soția mea eu sunt soț. Ați observat că El nici nu a reacționat când femeia siro-feniciană a strigat: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David.“? Ea nu avea nici un drept să-L numească „Fiul lui David.“ Ea nu avea nici un drept asupra Lui ca Fiul lui David. Pentru iudei El este Fiul lui David. Dar atunci când ea l s-a adresat cu „Doamne“, ea a primit pentru ce se rugase, pentru că El era și Domnul ei. EL s-a făcut de cunoscut în diferite feluri.

În casa mea eu sunt sub trei relații. Pentru soția mea sunt soț. Fiica mea nu are pretenția de la mine ca soț; eu sunt tatăl ei. Pentru nepotul meu eu sunt bunic. El nu are dreptul să mă numească „tată“. Eu nu sunt tatăl lui; fiul meu este tatăl lui. Eu sunt bunicul lui. Dar eu sunt tot aceeași persoană.

Ce face Dumnezeu? EL se transformă pentru a se face de cunoscut poporului din generația respectivă în mod corespunzător. De aceea suntem în seara aceasta aici: să aflăm cum vrea să se descopere Dumnezeu poporului din timpul acesta. EL schimbă felul descoperirii Sale, EL schimbă felul Lui de a proceda, însă planul Său nu și-l schimbă, ființa Lui nu se schimbă. EL își schimbă numai felul descoperirii Sale. EL o face pentru a se descoperi oamenilor mai clar, pentru ca ei să recunoască cine este El și ce este El.

În Evrei 1 noi citim: *„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul“* Isus Hristos. Despre prooroci, Isus a spus când a fost aici pe pământ, că ei erau dumnezei. „Dacă Scriptura îi numește ‚dumnezei‘ pe acei cărora le-a vorbit Cuvântul și Scriptura nu își pierde valabilitatea :“, așa a vorbit El, „cum puteți să Mă învinuiți de hulă împotriva lui Dumnezeu ..., pentru că am zis: ‚EU sunt Fiul lui Dumnezeu?‘ Fiecărei epoci îi este rânduită o parte anumită a Cuvântului lui Dumnezeu care spune ce se va întâmpla. Isus era împlinirea proorociei întregi. *„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.“* Plinătatea a fost în El.

EL era în Iosif. EL a fost în Ilie. EL a fost în Moise. EL a fost în David, împăratul respins. Poporul lui propriu l-a respins ca împărat. După ce a părăsit curtea, un bărbat căruia nu i-a plăcut domnia și sistemul lui David, s-a apropiat de

el și l-a blestemat pe David. Unul din slujitorii lui a tras sabia și a zis: „De ce să aibă dreptul acest câine mort să-l blesteme pe stăpânul meu, împăratul? Lasă-mă să-i tai capul.“

Poate că David nu a înțeles ce a făcut în momentul acela, dar pentru că ungerea era peste el, a zis: „Lăsați-l, pentru că Domnul l-a îndemnat s-o facă.“ El s-a urcat pe munte și a plâns pentru Ierusalim un împărat respins.

Ați observat că după câteva sute de ani, Fiul lui David, un împărat respins, care a fost scuipat pe stradă, se afla pe același munte, privea peste Ierusalim și a zis: „Ierusalime, Ierusalime! ... De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!“

Ființa Lui nu și-a schimbat-o niciodată, pentru că în Evrei 13, 8 scrie: „El este același ieri, azi și în veci.“ Dumnezeu a devenit trup pentru a muri și prin aceasta să ne elibereze de păcat. Din cauza aceasta El a devenit om.

În Ioan 12, 20 ne este relatat despre grecii care au auzit despre El. Nu există nici un om care să fi auzit despre El, și să nu îi ardă inima să-L vadă. Așa a fost cu Iov și cu ceilalți proroci ai Vechiului Testament. Ei cu toții voiau să-L vadă. Acești greci au venit să-L vadă. Ei s-au adresat lui Filip din Betsaida și l-au rugat: „Noi dorim să-L vedem pe Isus.“ Acești greci au vrut să-L vadă, dar nu-L puteau vedea pentru că El se afla în templul Său omenesc. Dumnezeu a fost .În Hristos împăcând lumea cu Sine.

Noi constatăm că grecii nu puteau să-L vadă. Fiți atenți la cuvintele care le-a spus Isus imediat după aceasta: „*Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.*“ Cu alte cuvinte: ei nu erau în stare să-L vadă în acel chip în care se afla El atunci, pentru că El era învelit în trupul omenesc. Dar după ce acest grăunte de grâu va cădea în pământ, el va reproduce din toate popoarele după soiul lui. Desigur că El a fost trimis în timpul acela pentru iudei, însă bobul de grâu trebuia să cadă în pământ. Dumnezeu era învelit într-un trup omenesc, ascuns pentru necredincioși, însă descoperit pentru credincioși. *La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr.*

La început era Cuvântul. Un cuvânt este un gând adus la exprimare. La început El nu a fost nici măcar Dumnezeu. Cuvântul nostru de astăzi *Dumnezeu* înseamnă „obiect de închinare“. Cât de iritant este pentru minte! Voi puteți să faceți pe cineva Dumnezeu. Voi puteți să faceți din totul un Dumnezeu. În Vechiul Testament, în Gen. se spune: „La început, Dumnezeu a făcut ...“ Acolo stă scris cuvântul *Elohim*. *Elohim* înseamnă „Cel ce există prin sine“. Ce fel de diferență

este între cuvântul *Elohim* și cuvântul nostru *Dumnezeu!* *Elohim* înseamnă: „Cel ce există prin sine“.

Noi nu existăm prin noi înșine. Noi nu suntem nici atotputernici, nici atotștiutori și nici prezenți pretutindeni. Cuvântul *Elohim* exprimă toate acestea. Noi nu putem fi. Pomul sau clădirea pe care le faceți dumnezeul vostru, nu există prin sine însuși.

Dumnezeu era din veșnicie Viața. În El existau însușiri. Apoi au fost exprimate aceste însușiri prin cuvinte și după aceea Cuvântul a devenit trup. Isus a fost Răscumpărătorul. A „răscumpăra“ înseamnă a „aduce înapoi“. Pentru ca ceva să fie readus, trebuie să se afle altundeva. Vedeți, nu toți oamenii vor recunoaște, pentru că nu toți oamenii au fost de la început în gândurile lui Dumnezeu.

Uitați-vă la preoți. Atunci când ei au văzut cât de exact se făcea El de cunoscut conform Cuvântului, că El era însuși Cuvântul, ei au spus: „Acesta este Beelzebub.“ Cu aceasta ei au arătat ce fel de fire aveau. Asta corespundea concepției moderne a timpului respectiv. Dar atunci când El s-a întâlnit cu femeia de la fântână și i-a făcut de cunoscut semnul lui Mesia spunându-i ce a făcut în trecut, atunci ea a zis: „Doamne, eu recunosc: TU ești un prooroc. Eu știu că va veni Mesia. Când va veni El, ne va spune toate lucrurile.“ Ea L-a recunoscut ca Mesia, Unsul, pentru că El corespundea cuvintelor Scripturii. Nu vedeți cum se potriveau cele două părți ale tichetului? „Noi știm, când va veni Mesia ...“

Poate că Dumnezeu trebuia să amestece ca un olar una și cealaltă, înainte de a da clopotului un anumit sunet. Însă atunci când Isus s-a întors către ea și a zis: „Eu sunt, Cel ce vorbește cu tine ...“, atunci nu s-a auzit un astfel de cuvânt ca „Beelzebub“. Ea și-a lăsat vasul acolo, a fugit în oraș și a zis: „Veniți și vedeți un bărbat care mi-a spus tot ce am făcut! Nu este acesta Mesia?“

Ce a rezultat din legătura dintre textul biblic din Vechiul Testament și întâlnirea pe care a avut-o ea cu Isus? Ea L-a recunoscut pe Mesia. Ați observat că păcatele ei au fost iertate imediat? Ea a fost de la început răscumpărată, pentru că ea a fost de la început în gândurile lui Dumnezeu. Ea a fost răscumpărată sau adusă înapoi, când a recunoscut că Scriptura referitoare la descoperirea lui Iehova se împlinise: ce era El, ce este El.

Dacă Isus s-ar fi prezentat cu mesajul lui Noe, atunci acesta nu ar fi rezolvat nimic. Ar fi fost fără sens să construiești o corabie și să iasă cu ea afară. Dar totuși Noe a fost o parte din Dumnezeu. El a procedat deosebit, pentru că el era ciudat. Și mesajul lui era deosebit, pentru că era Cuvântul care se făcuse de cunoscut. El nu s-ar fi putut prezenta cu mesajul lui Moise. Mesajul

acela nu ar fi rezolvat nimic. Dumnezeu s-a făcut de cunoscut prin Moise într-un cadru precis. El era Cuvântul împlinit pentru ceasul respectiv. Dar Isus nu a putut să se prezinte cu mesajul lui Moise, pentru că Biblia nu făgăduise așa ceva. Atunci când a venit, El era exact așa cum a fost descris în Vechiul Testament. Toți care erau pentru mântuire au crezut, pentru că ei erau în gândurile lui Dumnezeu. Însușirile Sale care la început erau în El, au devenit trup. Ei erau rânduiți pentru răscumpărare și au fost aduși înapoi la Dumnezeu. „Tuturor celor ce L-au primit, El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu”, pentru că ei erau răscumpărați. Ei urmau să fie descoperiți de la început.

Putem să ne oprim puțin în seara aceasta asupra mesajului acestui ceas și să ne gândim la gândurile exprimate de Iehova? Se spune că numele noastre au fost scrise deja înainte de întemeierea lumii în cartea vieții Mielului. De aceea noi putem vedea ambele părți, așa cum am spus de la început, și de ce una pare celeilalte deosebită. Trebuie să fie așa; așa a fost întotdeauna. Așa a fost și așa va fi întotdeauna. EL a fost Cuvântul, și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi.

Noi știm că Dumnezeu în Vechiul Testament, după ce s-a arătat poporului Său în diferite feluri, s-a ascuns după pieile de animale pe scaunul de har. Atunci când Solomon a inaugurat templul Domnului și perdeaua de piele era pusă la locul ei, atunci El a venit în stâlpul de foc, în norul din spatele perdelei și s-a ascuns de lumea de afară. Prin credință Israelul știa că El este acolo. Ei știau că El este acolo, indiferent ce spunea lumea păgână despre aceasta. Față de necredincioși El era ascuns, credincioșii știau însă prin credință că El se afla acolo, pentru că ei primiseră har. EL se afla pe tronul de har. Aceasta era o taină mare.

Voi știți, că cine mergea în Vechiul Testament în spatele acestei perdele, trebuia să moară. Acum înseamnă moarte pentru cei ce nu merg în spatele acesteia. Cine pășea atunci în slava Sa, trebuia să moară. Cine nu pășește acum în slava Sa, trebuie să moară. S-a întâmplat pe Golgota, când perdeaua, perdeaua cea veche s-a rupt. Cine nu vine acum în prezența Sa, moare. Cine venea atunci în prezența Lui, trebuia să moară. Totul se schimbase. Voi trebuie să cercetați Scriptura ca să vedeți în ce zi trăim.

Atunci când perdeaua s-a rupt prin Golgota, tronul de har devenise vizibil. Dar ce se întâmplase? EL a atârnat pe Golgota, iar sângele Lui curgea. După ce ei au adus sânge ani de-a rândul în locul preasfânt cu care au stropit tronul de har, Dumnezeu a rupt de sus până jos cu puterea loviturii unui fulger această perdea veche din piele, iar tronul de har a devenit vizibil. Mielul adevărat al lui Dumnezeu

se afla atârnat vizibil pe Golgota, tronul adevărat de har. Dumnezeu însuși a plătit prețul. EL devenise asemenea nouă, se descoperise ca om pentru ca să ni se facă de cunoscut și pentru ca noi să-L recunoaștem.

În ziua respectivă a împăcării, tronul de har a devenit vizibil pentru tot Israelul. Dar vedeți, învățăturile, tradițiile conducătorilor religioși din timpul acela, au ascuns scaunul de har înaintea oamenilor. Dacă ei ar fi cunoscut Scriptura, s-ar fi potrivit totul ca tichetele rupte ale chinezilor. Proorociile Vechiului Testament urmau să se împlinească și așa s-a întâmplat. Dacă ei ar fi învățat Scriptura, atunci ei ar fi văzut tronul de har.

Așa cum este scris, mahrama lui Moise se află până în ziua de azi peste inimile lor. Ei nu o recunosc. Dar totuși El a fost Dumnezeu în suferință și împăcare. EL a fost adevăratul scaun de domnie, care a devenit vizibil pe deplin. Noi am cântat această cântare: Priviți-L cu ochii limpezi, acolo este El, Biruitorul puternic, de când a rupt El perdeaua.

EL, tronul de har, atârna acolo vizibil pentru întregul popor. Dar ei s-au atașat de concepția generală. Acum, voi bărbați și femei, delegații acestei conferințe, eu vreau să vă spun ceva fără deosebire de persoane. Cu privire la timpul de astăzi, cu privire la lucrarea pentru care ne aflăm noi aici: eu mă tem că dogmele moștenite de la părinți, părinții bisericii, vor ține ascunse și aceste lucruri pentru mulți oameni. Deși Duhul Sfânt, așa cum a fost proorocit, s-a pogorât în aceste zile din urmă, iar perdeaua este ruptă, totuși prea mulți oameni vor să țină mai departe tradițiile moștenite. De aceea ei nu pot deosebi și recunoaște ceea ce are Biserica azi, și ce îi oferă această bucurie și pace. Dar pentru toți acei ce pot crede este totul clar și vizibil. EL a ascuns Cuvântul, Cuvântul făgăduit pentru ziua aceasta.

Tradițiile religioase sunt ca o perdea. Astăzi se spune că zilele minunilor au trecut. În Tucson, Arizona, unde locuiesc și eu, a vorbit un domn cu mine. Eu am predicat într-o adunare la Ramada Inn, și anume la o conferință a comercianților Evangheliei pline. Acest domn creștin, simpatic, un predicator al unei comunități, a venit la mine și a spus: „Frate Branham, tu . încerci să le prezinți oamenilor o epocă apostolică. Epoca apostolică a încetat de mult.“

Eu am răspuns: „Eu te rog fratele meu, arată-mi din Scriptură unde și când a încetat epoca apostolică.“ Eu am spus mai departe: „Epoca apostolică a început în ziua de Rusalii. În ziua aceea Petru a spus: ‚Făgăduința aceasta este pentru voi și pentru toți care mai sunt departe, câți va chema încă Domnul Dumnezeu nostru.‘ Când a încetat aceasta? Dacă Dumnezeu mai cheamă, atunci mai durează și epoca apostolică.“

Prin aceasta oamenii încearcă să-i orbească pe mulți: prin dogmele înaintașilor, cum a fost și atunci. Voi nu înțelegeți de ce oamenii aceștia sunt plini de bucurie și înflăcărare. Dar ei văd de ce sunt aceste adunări pentru ceilalți așa de ciudate și deosebite. Ei au rupt barierele, ei au trecut prin aceste perdele în prezența lui Dumnezeu, unde ei trăiesc făgăduințele pentru ceasul acesta care devin realitate înaintea oamenilor. Ei văd ce a făgăduit Dumnezeu.

În Iole 2, 23 El a făgăduit că în zilele din urmă va veni ploaia târzie peste oameni. Eu cred că cuvântul grecesc este *kenos*, asta înseamnă că „El s-a revărsat”; nu cum am spune noi, că cineva a revărsat ceva ce era în el, ci El însuși s-a revărsat. EL și-a schimbat chipul *en morphe*. EL s-a transformat din ceea ce a fost, în ceea ce este. Dar ființa Lui nu se schimbă niciodată.

În ziua de Rusalii El s-a schimbat din Fiul omului în Fiul lui Dumnezeu. Acum nu mai era *cu* oamenii, ci acum era *în* oameni. Același Dumnezeu continuă slujba Sa până în epoca aceasta de sfârșit.

EL a făgăduit în Biblie, că va veni o zi care nu va fi nici lumină și nici întuneric, însă spre seară urmează să fie lumină. Din perspectivă geografică, soarele răsare în est și apune în vest. Este tot același soare.

La început Fiul s-a descoperit Israelului, poporului Său din est, împlinind Cuvântul făgăduit. A urmat o zi cețoasă. Prin reformatori și alții, noi am avut suficientă lumină ca să înființăm comunități și denominațiuni și să ne atașăm de acestea, pentru a merge acolo să sărutăm copiii mici, pe maturi să-i cununăm, pe morți să-i îngropăm, etc, și să fim într-o adunare-biserică. Dar seara urma să fie lumină. EL a vorbit despre timpul serii. Nici un text din Scriptură nu poate fi desființat. Același Fiu care s-a revărsat în ziua de Rusalii (*kenos*) a făgăduit să facă același lucru în timpul serii. Totul se desfășoară conform făgăduinței.

Combinați toate aceste perioade. Vedeți ce se întâmplă și vedeți ce a făgăduit El, apoi voi recunoașteți unde ne aflăm. Combinați lucrurile și atunci puteți vedea dezvăluirea acestui Mare și Puternic. Din nou au orbit tradițiile oamenilor aceste lucruri puternice care au fost proorocite.

Cât de minunată este ilustrarea despre Moise, când el a coborât de pe muntele care era numai foc! Moise s-a dus doar în Egipt și le-a transmis părinților comunității că Domnul Dumnezeu i se arătase în Numele „EU SUNT”. Acest Nume este scris la timpul prezent: nu „EU am fost” sau „EU voi fi”, ci „EU sunt CEL CE SUNT”, tot timpul același, același ieri, azi și în veci. EL este prezentul. Asta corespunde cu Evrei 13, 8: „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.”

EL mai este încă Cuvântul proorocit, iar Biserica trebuie să corespundă cu acest Cuvânt și să-l afle în acest timp. „Reformatorii au avut Cuvântul!“ Aceasta este însă o altă zi. Priviți, în ce zi trăim acum.

Atunci când El a venit pe pământ, nu a putut să prezinte ca Moise sau unul din prooroci, pentru că aceasta nu a fost proorocită. Tot așa pentru zilele acestea din urmă a fost proorocit că va veni astfel. Din cauza aceasta, lucrarea nu poate avea loc în felul trezirii prin Luther sau trezirii din vremea lui Wesley. Acesta este timpul restituirii, timpul în care trebuie să se meargă înapoi la lumina originală.

Cum am putea să dovedim aceasta cu texte din Scriptură! Voi teologii, indiferent din care parte a lumii sunteți, știți că acesta este adevărul. Este o făgăduință. Ei devin „ciudați“, cum îi numiți voi, pentru că perdeaua tradițiilor a fost deschisă și ei recunosc aceasta. EL este același ieri, azi și în veci. Este făgăduința lui Dumnezeu, iar noi nu ne putem împotrivi pentru că Scriptura nu poate fi desființată.

Da, noi recunoaștem că El a făgăduit că se va revărsa El însușii în poporul Său, și El este același ieri, azi și în veci.

După ce Moise a venit în Egipt și le-a trimis această veste, Dumnezeu a confirmat mesajul .lui, venind El însușii cu același stâlp de foc pe muntele Sinai, îmbrăcându-l în foc. Am observat noi ce a fost cu acela căruia El i-a dat făgăduința? EL l-a trimis cu Cuvântul. El a primit poruncile și trebuia să le transmită mai departe.

Poruncile au fost Cuvântul. Cuvântul nu a fost trimis poporului. Vine întotdeauna la prooroc, și el a fost proorocul pentru ceasul acela.

Isus a fost Cuvântul. Ioan a fost un prooroc. Isus a venit la el în apă, pentru că Cuvântul vine întotdeauna la prooroc. Cuvântul vine infailibil la prooroc. Și la Moise a venit Cuvântul: el a primit poruncile.

Înainte ca Cuvântul să fie vestit și prezentat, Moise trebuia să-și învelească fața, pentru că Cuvântul nu era încă descoperit pe deplin. Ei știau că se întâmplase ceva, însă ei nu au înțeles ce era aceasta. Tunetele se făceau auzite cu putere, iar ei strigau că nu Dumnezeu, ci Moise să le vorbească.

Dumnezeu a zis: „Așa voi face. De acum înainte nu Mă voi mai arăta astfel. EU le voi trimite un prooroc. Am să le vorbesc prin proorocul Meu.“

Dacă Moise a trebuit să-și acopere fața când a primit o lege omenească, așa cum ne-o descoperă Pavel în 2. Corinteni, cu atât mai mult este mai minunată atunci cea duhovnicească și cu atât mai mult este acoperită aceasta pentru cei necredincioși, înainte de a le fi descoperită! Moise era o persoană

deosebită. Cu atât mai mult o să vă numească pe voi astfel, dacă ați pătruns prin perdea și ați ajuns în stâlpul de foc și ați ieșit din nou afară cu binecuvântările! Acum voi sunteți învăluiti. Oamenii nu pot s-o vadă; ei nu o pot înțelege. Dacă deja cea firească a fost minunată, cu atât mai mult va fi cea supranaturală! Dacă cea firească, care are un sfârșit, a fost minunată, cu atât mai minunată va fi cea supranaturală care nu are sfârșit!

Totuși aceasta este încă acoperită. Nu pentru cel credincios este învăluită, ci pentru cel necredincios. El nu poate s-o vadă. Dumnezeu se ascunde întotdeauna față de necredincioși. Dogmele tradiționale acoperă adevărul. Așa cum a fost atunci cu ei, așa este și azi. Acolo unde era atunci o mahramă naturală, este astăzi una duhovnicească. Totul a fost confirmat prin prooroc care a venit cu Cuvântul scris. El este un prooroc, cineva care vine cu Cuvântul scris și îl prezintă. Ei știau: Cuvântul era acolo, dar ei nu au recunoscut ce înseamnă. Moise a prezentat Cuvântul. El a zis: „Porunca sună astfel și din cauza aceasta.“ El a făcut-o clar. Înainte de a fi prezentat cu claritate, totul era ascuns. Tot așa este și astăzi ascuns înaintea oamenilor până ce le este descoperit și prezentat. Dumnezeu, Dumnezeul Atotputernic Cuvântul, învăluit în trup omenesc.

Noi am constatat că a rămas ascuns pentru cel necredincios, însă celui credincios i-a fost descoperit. Moise trebuia să intre singur în stâlpul de foc, nimeni nu avea voie să fie cu el. Ce ne spune aceasta? Că nu veți intra dacă vă atașați de vreo grupare penticostală. EL nu a descoperit niciodată unui grup; EL a descoperit unei persoane individuale. Așa este și astăzi. Voi ziceți: „Eu fac parte dintr-o comunitate. Eu fac parte din *aceasta*.“ Asta nu ajută la nimic. Dacă cineva ar fi încercat să-l urmeze pe Moise sau să-l imite, ar fi însemnat moartea. Așa este și astăzi. Dacă cineva încearcă să imite, ca urmare are moartea duhovnicească.

În seara aceasta ne vom ocupa cu ceea ce apare ca imitație în diferite grupuri: fiecare vrea să trăiască și să acționeze așa cum îi place. El poate bea, fuma; femeile pot trăi după cum doresc și să se poarte ca lumea. Ei rămân acasă, se uită la televizor și se ocupă cu lucruri lumești, și se numesc totuși penticostali. Ei încearcă să imite ceva autentic, dar lor nu le este descoperit. Dacă este descoperit, atunci este minunat, și dacă voi umblați în aceasta, atunci toate celelalte vor fi luate din voi. Voi înșivă deveniți o perdea. Altceva nu ajută. Imitație înseamnă moarte.

Moise cel învăluit a fost pentru oameni Cuvântul cel viu. Același lucru este cu acei care sunt astăzi învăluiti: ei sunt epistole scrise care pot fi citite de fiecare nu o epistolă nouă, ci una care este scrisă deja și este făcută de cunoscut.

Peste acei care cred Cuvântul și făgăduința pentru ziua aceasta, Dumnezeu va turna Duhul Său peste orice făptură. Ei sunt epistole scrise. Dacă cineva încearcă o imitație omenească, va da greș. Viața voastră arată ceea ce sunteți.

Un tânăr a ajuns odată în greutăți. El a fost un băiat bun, dar el a trebuit să răspundă în fața judecății. Judecătorul a zis: „Eu te declar ca vinovat și trebuie să te condamni la închisoare pe viață.“

El a răspuns: „Am voie să judec cazul meu?“ și a spus: „Eu doresc să se ia în seamă viața mea de până acum.“

Judecătorul a zis: „Viața ta este cea care te condamnă.“

Așa este astăzi. Motivul pentru care Biserica nu a propășit așa de mult cât ar trebui să fie, este purtarea zilnică în viață. Purtarea este o minciună. Noi trebuie să ne predăm mai mult. Noi trebuie să credem fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Noi trebuie să urmăm Cuvântul până când a devenit realitate în noi. Purtarea noastră este aceea care ne oprește să intrăm înăuntru.

Acum vă arăt o cale din această cursă. Altădată un tânăr a fost condamnat de aceeași judecătorie la o amendă mare. El nu putea să o plătească pentru că era de mii de dolari. Însă el avea un frate mai mare care a venit și a plătit totul pentru el.

Și noi avem un frate mai mare: pe Isus, Fiul lui Dumnezeu. EL a venit și a plătit pentru noi. Dacă credem, atunci suntem în stare să intrăm împreună cu El în spatele perdelei. EL este Moise al nostru. Astăzi Isus este Moise al nostru. Moise cel acoperit a fost pentru oameni Cuvântul viu. Astăzi Isus cel învăluit este Cuvântul viu pentru oameni Isus în Biserică. Duhul Sfânt, Fiul lui Dumnezeu în oameni, descoperă Cuvântul conform făgăduinței pentru ziua aceasta și-l împlinește exact. Acum este același lucru.

Gândiți-vă: Moise nu a făcut de cunoscut lumii întregi aceasta, ci numai celor ce au ieșit afară, numai unui grup anumit. Erau numai acei oameni care au ieșit afară prin exod. Astăzi o face Duhul Sfânt în fața ochilor oamenilor, care susțin că vindecarea divină nu este corectă.

Acum câteva zile mi-a telefonat un doctor din cauza unei doamne. Au fost cel puțin patru sau cinci cazuri care erau pe moarte și cărora li s-au dat numai câteva ore. Duhul Sfânt i-a vindecat. Doctorul a pus totul sub semnul întrebării și a spus: „Cum poate fi așa ceva?“ El a zis: „Ea a fost o pacientă de-a mea.“ Eu am răspuns: „Ea a fost. Acum este pacienta lui Dumnezeu. Ea este acum cazul Lui.“

Vedeți ce este: Dumnezeu cheamă la exod, pentru ca oricine să iasă afară de după perdeaua firească, cel care încearcă să imite atașându-se de o biserică și anume nu la metodiști, bapțiști, presbiterieni, ci la bisericile

pentecostale. Este o problemă personală între tine și Dumnezeu. Tu trebuie să intri, nu gruparea ta, nu comunitatea ta, nu păstorul tău. Tu ești acela care trebuie să intre.

Eu doresc ca voi să priviți și un alt semn al lui Moise. Deși Moise era un proroc și un om mare, totuși oamenii au văzut că era schimbat când a coborât cu Cuvântul. Ceva se întâmplase cu el. Atunci când el a coborât cu Cuvântul confirmat pentru ceasul acela, cu poruncile, era un om transformat. Astfel veți fi și voi după ce ieșiți de după perdeaua omenească, unde se râde de astfel de adunări, unde oamenii se poticnesc de vindecarea divină spunând că: „Zilele minunilor au trecut.“

Voi ieșiți de după perdeaua omenească a tradițiilor și fiecare recunoaște că s-a întâmplat ceva cu voi.

Vouă vi se întâmplă ca și fratelui nostru scump, Jim Brown. Eu cred că cei mai mulți presbiterieni știu că s-a întâmplat ceva cu el, pentru că el a ieșit de după perdeaua tradițională. El a văzut ceva în oameni care l-a atras, și a ieșit de după perdeaua. Dacă voi ieșiți de acolo, sunteți vizibili pentru oameni, încât ei recunosc că s-a întâmplat ceva cu voi. Pentru necredincios Cuvântul este acoperit, pentru cel credincios este totul clar înaintea ochilor: Isus Hristos același ieri, azi și în veci.

Atunci era Dumnezeu într-un om: în Fiul Său, Isus Hristos. Noi credem asta. EL nu a fost numai un proroc, nu numai un bărbat sau om obișnuit, ci Dumnezeu era în Hristos, într-un om, plinătatea dumnezeirii locuia trupește într-un bărbat. Atunci Dumnezeu era într-un om, acum Dumnezeu este în oameni toată plinătatea dumnezeirii locuiește trupește în toată Biserica Sa și se face de cunoscut împlinind Cuvântul Său.

Noi am constatat că Dumnezeu a avut o învelitoare în toate epocile. Dumnezeu a fost ascuns după o perdea. Aceasta îmi aduce aminte de o întâmplare care a avut loc în sudul țării. Acolo a fost o casă creștină. Familia aceasta a crezut în Dumnezeu. Ei se încredeau că Dumnezeu că îi va feri de rău, ceea ce El a și făcut. Ei aveau un băiat de vreo șapte, opt ani. El mergea la școala duminicală și era un băiat simpatic. Dar lui îi era frică de furtună, mai ales când fulgera.

Eu am povestit nu demult aceasta unui bărbat. Atunci când a ieșit articolul despre acel bărbat care a fost vindecat, un predicator mi-a spus: „Ei fac din tine un Dumnezeu, frate Branham.“ El era un critic și am vrut să diluez totul ca să nu-l rănesc. De aceea am zis:

„Ar fi aceasta prea departe de la Scriptură?” și am continuat imediat: „Nu, nicidecum, pentru că Isus i-a numit pe prooroci «dumnezei».” Așa este.

Noi suntem învinuiți că încercăm să lucrăm în locul lui Dumnezeu. Nici în aceasta nu au spus prea mult. Exact aceasta este, exact așa. Dumnezeu descoperit în trup, așa cum a făgăduit El.

Eu i-am povestit povestea despre familia aceea mică, despre care mi-am amintit mai înainte. Într-o seară a venit o furtună, și mama a spus către fiul ei: „Mergi acum sus și pune-te în pat.”

El a răspuns: „Mamă, eu mă tem.”

„Nu ți se va întâmpla nimic. Du-te sus și culcă-te.”

Pe când stătea el culcat, vedea fulgerele prin geam și i-a fost frică. El și-a băgat capul sub pătură, însă el vedea fulgerele și auzea tunetele. De aceea el a strigat: „Mama!”

Ea a întrebat: „Ce dorești, băiatul meu?”

El a rugat-o: „Vino sus și culcă-te lângă mine.”

Deci ea a urcat scările, așa cum ar face-o fiecare mamă bună, și-a luat fiul în brațe și a spus: „Băiatul meu, mama ta vrea să vorbească ceva cu tine.” El a răspuns: „Da, mama.”

Ea a zis: „Tu trebuie să ții minte: noi mergem regulat la adunare; noi citim Biblia; noi ne rugăm; noi suntem o familie creștină; noi credem în Dumnezeu. Noi credem că Dumnezeu este scutul nostru în toate furtunile sau în orice se întâmplă.”

El a răspuns: „Mamă, eu cred. Dar când fulgerul este atât de aproape, atunci eu vreau un Dumnezeu care se poate vedea.”

Eu cred că nu numai băiatul simte așa, ci și noi: când ne adunăm și ne rugăm unii pentru alții, am vrea să-L vedem pe Dumnezeu.

Noi am văzut că Dumnezeu a avut întotdeauna un chip. Atunci când Moise L-a văzut pe Domnul, El era într-un chip. EL arăta ca un bărbat. Atunci când Dumnezeu era în spatele perdelei, El avea o învelitoare. În seara aceasta Dumnezeu este învelit în Biserica Sa. EL are un chip. În seara aceasta El este încă același Dumnezeu. Noi am constatat aceasta.

Această perdea a trupului este ceea ce nu înțeleg cei ce sunt legați de tradiții. Ei nu pot să creadă că Dumnezeu este acela care îi lasă pe oameni să lucreze astfel. Aceasta este pentru că Dumnezeu este ascuns în Biserica Sa, în oameni. Așa este. EL este ascuns pentru cei necredincioși, însă descoperit pentru cei credincioși.

Dacă astăzi se rupe perdeaua tradițiilor strămoșilor lor, iar Cuvântul pătrunde la ei, atunci vizibilitatea este clară iar noi Îl recunoaștem în dumnezeirea Sa care este învelită în trup omenesc. Citiți Evrei 1 și Genesa 18. Voi vă aduceți aminte: Dumnezeu a venit la Avraam ca bărbat, s-a așezat, a mâncat, a vorbit cu el și i-a spus ce a gândit Sara în inima ei, care se afla în spatele cortului. Isus a spus: „Așa cum a fost în zilele Sodomei, așa va fi când va veni Fiul omului.“ Dumnezeu învelit iarăși în trup omenesc.

Gândiți-vă: Isus nu a spus în Luca 17: „Când se va arăta Fiul lui Dumnezeu“. Eu cred că este în versetul 30. EL a spus: „Când se va arăta Fiul omului“ când se va întoarce Fiul omului în Biserică și se va descoperi prin ființa omenești. Nu este vorba despre Fiul lui Dumnezeu, ci despre Fiul omului care în zilele din urmă se va întoarce în Biserica Sa. Noi știm că aceasta este una din făgăduințele lui Dumnezeu.

Încă ceva este de remarcat. Eu mi-am notat un text din Exod în care este scris despre pieile de animale. La ce foloseau acestea? Pieile de animale acopereau slava lui Dumnezeu de ochii oamenilor. Oamenii nu o puteau vedea pentru că se afla în spatele acestei perdele care o acoperea. Slava lui Dumnezeu se afla în spatele acestor piei. Slava lui Dumnezeu se află acum în spatele pielii voastre, și cine se ține de tradiții, nu vede slava Lui. Aceasta se află în spatele perdelei, unde se afla și Cuvântul Lui.

Ce se afla atunci în spatele acestei perdele vechi din piei, unde nu era nici o frumusețe care să ne atragă? Atunci când a devenit trup și a locuit printre noi, la fel nu a posedat nici o frumusețe care să ne atragă. Astăzi este același lucru. Nu este vorba despre un bărbat sau o femeie care să ne atragă, ci despre ceea ce este în spatele perdelei. Despre aceasta este vorba.

Voi ziceți: „O, eu știu că băiatul acesta a băut. El a făcut una și alta.“ Îmi este indiferent ce a făcut el. Ce se ascunde în spatele exteriorului? Ceea ce este ascuns contează. Oamenii sunt orbiți. Exteriorul îi orbește pe oameni. Ei spun: „Eu îmi aduc aminte de cele făcute de femeia aceea.“

Eu știu ce a făcut ea, dar ce este acum? Aceste piei au îmbrăcat odată un viezure, însă acum îmbrăcau și acopereau slava lui Dumnezeu. Acoperea un animal, dar după aceea acopereau slava lui Dumnezeu.

La fel poate fi transformat interiorul vostru, să devină un loc al lui Dumnezeu și Dumnezeu să locuiască în om.

Vedeți, după perdeaua de animale se afla Cuvântul. Acolo erau pâinile și chivotul care a fost stropit. Ce mai era acolo? Slava supranaturală.

Cuvântul este o sămânță. Sămânța însă nu poate ieși la suprafață până nu ajunge soarele la ea. Soarele trebuie să cadă pe sămânță ca să poată ieși la suprafață și să aducă rod. Numai în felul acesta lucrează și Cuvântul în voi. Luați Cuvântul în inima voastră și îndreptați-vă înspre slava supranaturală. Dacă faceți asta, devine pâine mană, care este numai pentru un popor deosebit. Numai ei au voie să mănânce. Ei sunt singurii care au voie s-o mănânce.

Observați numai, Pavel spune aici că noi vom fi transformați din slavă în slavă. Vedeți voi? La sfârșit se întoarce înapoi la slava originală. Este ca sămânța unei volbure. Sămânța unei flori cade în pământ. Bobul de grâu cade în pământ. Ce se întâmplă prima dată? Apare la suprafață; un fir mic subtțire. El crește mai departe până la spic. În spic se formează apoi din nou un bob original.

Același lucru s-a întâmplat cu Biserica. Ea a apărut în timpul lui Luther, a parcurs timpul lui Wesley și acum se întoarce la slava ei originală, la slava pe care a avut-o la început. Soarele care este în răsărit este același care se face de cunoscut în vest, transformându-se din slavă în slavă.

Biserica a ieșit în timpul lui Luther din păgânism, a continuat până la Wesley, de acolo la trezirea și mișcarea pentecostală și tot mai departe din slavă în slavă aducând la suprafață tot mai mult mana ascunsă! Acum ea este matură pentru a-L face pe El din nou de cunoscut așa cum a fost la început: pe același Isus, aceeași slujbă, aceeași putere, același Duh Sfânt. Duhul Sfânt care s-a pogorât în ziua aceea de Rusalii, este același Duh Sfânt care se descoperă azi din slavă în slavă până ce va apare din nou sămânța originală cu botezul Duhului Sfânt, cu aceleași minuni și același botez, același fel de oameni, care lucrează exact cu aceeași putere și cu aceleași trăiri. Totul merge din slavă în slavă. În continuare vine apoi transformarea din această slavă într-un trup proslăvit care este identic cu al Lui și în care noi îl vom vedea. Exact aceasta a văzut Avraam.

Fiți atenți. Noi vedem, cum s-a preschimbat totul. De la Golgota înapoi noi suntem chemați să avem parte de slava Sa. În 1. Cor. 12 scrie: „Printr-un singur Duh noi toți am fost botezați în trupul Său.“ Nu prin apă, ci printr-un singur Duh, am fost botezați noi. Așa este. Astfel noi am devenit o parte din El. Eu sper să nu vă opresc prea mult timp. Eu sper într-adevăr.

Este ca o simfonie sau o dramă mare care este prezentată. Eu nu știu prea multe despre simfonii și drame, dar eu am văzut „Carmen“ despre care v-am vorbit mai înainte. Fiica mea a jucat în această dramă. Ei au prezentat drama și muzica. Așa este și când voi sunteți botezați prin botezul Duhului Sfânt.

Mulți au auzit sau au citit povestea cu Peter și lupul care a scris-o un compozitor rus, și știu ce personaje apar acolo. Dacă cineva care cunoaște

povestea și citește notele de pe foaie, recunoaște fiecare deviere când este prezentată piesa și se cântă simfonia corespunzătoare. Ei pot să observe fiecare deviere. Ce se întâmplă dacă compozitorul a scris ceva și orchestra nu cântă corect? Se observă că ceva nu este în ordine, lipsește ceva. Compozitorul a scris simfonia pentru ca orchestra să o cânte astfel. Dar dacă ea nu respectă notele, atunci ceva nu este în ordine. Atunci dirijorul a dirijat fals...

Aici este necazul astăzi, frații mei lutherani, frații mei baptiști, frații mei pentecostali, frații mei din diferite denominațiuni. Aici este necazul. Voi încercați să dați tonul la ceva ce s-a potrivit pentru timpul lui Luther sau Wesley, deși foaia de note spune că aceasta este o altă zi. Noi nu putem să trăim acum în timpul lui Luther, care a fost un reformator. Noi prețuim rolul lui, dar acesta s-a încheiat. Noi am înaintat mult în carte și nu mai putem să jucăm același lucru.

Frații mei, există doar o singură posibilitate ca să putem birui. Voi frați din toată lumea, din părți diferite ale pământului, eu vreau să vă spun că există numai o posibilitate cum ar putea reuși dirijorul: el trebuie să fie în același duh în care a fost compozitorul. Atunci a înțeles. Tot așa trebuie să fie Biserica, orchestra simfonică, care este observată de lume, dacă se întâmplă semnele și minunile, și să vină ca dirijorul în duhul compozitorului. Dacă ei spun: „Zilele minunilor au trecut!”, nu este nota corectă. Trebuie să fie în ritmul și duhul corect. Se va întâmpla numai atunci când duhul compozitorului vine peste voi. Amin.

Dacă voi spuneți: „Zilele minunilor nu au încetat niciodată”, atunci strigă orchestra simfonică: „Amin!”

Dacă noi spunem: „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci,” orchestra simfonică strigă: „Amin!”

„Voi veți primi putere dacă Duhul Sfânt va veni peste voi!”, și orchestra simfonică strigă: „Amin! Eu am trăit-o.” Atunci nu mai există nici o îndoială. Întreaga orchestră se află în ritm cu Cuvântul. Tactul corespunde. Așa este. O, este ceva minunat. Dirijorul și compozitorul trebuie să fie în același duh, și tot așa trebuie să fie muzicienii în același duh, pentru a cânta corect. Lumea se întreabă ce se întâmplă.

Se vorbește atât de mult despre comunism, despre integrare, despărțire rasială și astfel de lucruri. Este fără sens acum, când venirea Domnului este atât de aproape! Ceva sună fals. Eu mă tem că dirijorii nu se află în Duhul Celui ce a compus totul.

Noi trebuie să primim Duhul Compozitorului, această putere originală a lui Dumnezeu, despre care Biblia spune că bărbaiții lui Dumnezeu au fost mânați de Duhul Sfânt ca să scrie Biblia. Atunci vor corespunde ambele părți, ca la

tichetul chinezului, Biblia lui Dumnezeu și credinciosul, pentru că ambii sunt în același Duh. Ei corespund. Se potrivesc exact.

Ceea ce avem noi nevoie astăzi, sunt dirijorii care se întorc înapoi la Cuvânt și îl cred cum stă scris. Așa este.

Atunci veți vedea cum se face Dumnezeu însușii de cunoscut. Piesa devine realitate. Astăzi se spune: „EL este un Dumnezeu istoric. Noi știm că a despărțit Marea Roșie, că a fost cu cei trei bărbați în cuptorul de foc și toate aceste lucruri.“ Dar la ce ne folosește un Dumnezeu al trecutului, dacă astăzi nu este același?

Oamenii Îl laudă pe Dumnezeu întotdeauna pentru ceea ce a făcut și se gândesc la ceea ce va face, dar nu recunosc ce face în prezent. Aceasta a fost întotdeauna în oameni și este și astăzi la fel, frații mei. Mai este încă la fel ca în trecut.

Oh! Lăsați-ne să ne întoarcem și să cântăm simfonia corect, pentru ca lumea să vadă. Isus a spus: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.“ EL este același ieri, azi și în veci.

Dacă dirijorii sau muzicienii ajung în Duhul adevărat, în Duhul Compozitorului, atunci totul va fi bine. Atunci nu mai există nici o îndoială, și noi suntem una cu El. Evrei 13, 8 spune: „EL este același ieri, azi și în veci.“

Noi suntem atunci una cu El, ceea ce privește Fapte 2. Noi suntem cu ei identici, avem același botez și toate celelalte. Tot ce a fost El atunci, și tot ce este El, tot ce a fost El și ce este El, suntem noi. Așa este.

Același lucru este și dacă vreau să devin un american adevărat. Atunci eu trebuie să mă identific cu tot ce a fost America și ce este. Eu trebuie să mă identific cu ea, dacă sunt un american adevărat. Atunci eu am fost prezent în Plymouth Rock. Amin! Dacă eu sunt un american, atunci am fost acolo. Același lucru este și cu voi: și voi ați venit cu strămoșii voștri în Plymouth Rock. Eu am fost prezent, și voi la fel.

Eu am călărit împreună cu Paul Revere pentru a avertiza primejdia. Așa este. Acolo la Valley Forge am trecut prin Delaware rece ca gheața împreună cu soldații dintre care jumătate nu aveau încălțăminte. Înainte m-am rugat cu George Washington toată noaptea. Eu am trecut Delaware cu aceeași viziune în inimă. Noi suntem americani. Desigur. Eu am fost la Valley Forge.

La prima serbare a roadelor am mulțumit și eu lui Dumnezeu, dacă sunt un american adevărat. Acolo la masa aceea am fost reprezentat și eu. Dacă sunt un american adevărat, atunci și eu am fost la Stonewall Jackson. Dacă sunt un american adevărat, atunci am fost reprezentat la serbarea Boston Tea când nu

am vrut să mai fim înșelați. Dacă sunt un american adevărat, atunci am fost reprezentat acolo. Desigur.

Eu am tras clopotul libertății în 4. iulie 1776. Eu am tras clopotul și am declarat independența. Asta trebuia să fac ca să fiu un american cu adevărat. Eu mă identific cu rușinea când în timpul revoluției s-a luptat frate cu frate. Eu trebuie să port această ocară, exact așa cum port și onoarea. Este de datoria mea ca american. Eu mă identific cu America.

Eu am fost reprezentat în Gettysburg când Lincoln a ținut cuvântarea. Desigur. Eu m-am aruncat pe insula Wake peste soldații însângerați și m-am ridicat. Pe Guam am ajutat să se ridice steagul. Eu sunt un american adevărat. Amin! Ce este, sunt eu, și sunt mândru pentru aceasta. Desigur! Pentru a fi american, trebuie să fiu tot ce este și tot ce a fost, pentru că eu sunt identificat cu aceasta.

Același lucru este cu un creștin. Voi trebuie să fiți identificați cu aceasta. Eu am predicat atunci cu Moise, am fost cu Noe când a avertizat poporul de judecata viitoare, dacă sunt un creștin adevărat. Eu am fost cu Moise la tufișul care ardea; eu am văzut stâlpul de foc; eu am văzut slava Lui. Eu am fost cu Moise în pustiu. Pentru a fi creștin, trebuie să mă identific cu tot ce a făcut Dumnezeu. Numai așa sunt un creștin. Eu am văzut slava Lui; eu am auzit glasul Lui. Să nu încercați să mă convingeți altfel, pentru că eu am fost acolo. Eu știu despre ce vorbesc. Eu am văzut ce s-a întâmplat.

Eu am fost la Marea Roșie și am văzut cum s-a pogorât Duhul lui Dumnezeu și a despărțit apa. Ei nu au trecut prin mlaștină, așa cum se spune astăzi, ci printr-o mare adâncă de treizeci de metri. Eu am trăit Duhul lui Dumnezeu. Eu am trecut cu picioarele uscate împreună cu Moise prin Marea Roșie. Eu am stat pe muntele Sinai, am auzit tunetele și am văzut fulgerul. Eu am mâncat mana cu ei și am băut din stâncă. Asta o fac și în seara aceasta. Eu mă identific cu acei care au mâncat mană și au băut din stâncă.

Eu am fost acolo și când Iosua i-a pus să sune din trâmbițe, iar zidurile Ierihonului s-au prăbușit. Eu am fost cu Daniel în groapa cu lei, cu cei trei bărbați în cuptorul de foc, cu Ilie pe muntele Carmel.

Eu am stat cu Ioan Botezătorul în fața tuturor criticilor. Eu am văzut Duhul lui Dumnezeu coborându-se. Eu am auzit glasul lui Dumnezeu zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.“ Desigur. Desigur că am fost identificați cu El, foarte sigur.

Eu am fost cu El la mormânt când l-a înviat pe Lazăr și când i-a spus femeii de la fântână păcatele. Desigur. Eu am fost unit cu El în moarte. Eu am

fost reprezentat când El a înviat în dimineața aceea de Paști, și am înviat împreună cu El din morți. Eu sunt identificat cu El în moarte.

Eu am fost cu cei 120 în odaia de sus. Eu am fost unit cu ei. Acum mă simt aproape de El. Amin. Eu am fost acolo. Eu sunt unul dintre ei. Eu am fost identic cu ei; eu am trăit aceleași lucruri ca ei. Dacă sunt un creștin adevărat, atunci am fost acolo când s-a întâmplat.

Eu am trăit clipa când vântul puternic s-a pogorât. Eu am auzit. Eu am simțit puterea lui Dumnezeu când a fost cutremurat locul. Eu am fost printre acei care au vorbit în limbi. Eu am simțit cum s-a pogorât ungerea. Eu am fost cu ei. Eu am fost printre ei când Duhul Sfânt a început să vorbească prin ei în limbi. Eu am stat în Fapte 2 cu Petru în fața criticilor, când a început să predice puternic. Eu am fost identificat cu el. Desigur.

În Fapte 4 eu am fost împreună cu ei când clădirea a început să se cutremure. După serviciul de rugăciune, s-a cutremurat locul în care erau ei adunați. Eu am fost reprezentat printre ei.

Eu am predicat cu Pavel pe areopag. Eu am fost cu Ioan pe insula Patmos și am văzut a doua Lui venire. Eu am fost cu Luther la reformă. Eu am fost cu Wesley când a fost ca un tăciune scos din foc. La revoluția împotriva bisericii anglicane, am fost prezent.

În seara aceasta, în anul 1964, eu sunt în Philadelphia, Pennsylvania, cu un grup identic, identificat cu aceeași trăire. Eu trebuie să fiu, dacă vreau să fiu un creștin. Eu trebuie să mă identific unde se descoperă Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu sunt identificat cu un grup care simte Duhul lui Dumnezeu. Eu aparțin de un grup care știe, că El este învelit; care știe că El este același ieri, azi și în veci; care știe că acesta nu este fanatism, ci Isus Hristos, același ieri, azi și în veci. Cu această grupă sunt eu identic în seara aceasta, chiar dacă sunt denumiți fanatici și eretici din cauza Cuvântului. Dar eu nu mă rușinez de Evanghelia lui Isus Hristos, căci pentru ei puterea lui Dumnezeu este mântuire.

Eu sunt confirmat cu ei, cu aceste epistole vii despre care am vorbit, unde Dumnezeu este ascuns în femei și bărbați în chip omenesc. Dumnezeu *en morphe*, marele Împărat, care a lăsat slava la o parte, s-a descoperit din nou și s-a făcut de cunoscut poporului Lui. „Peste puțin timp și lumea nu Mă va mai vedea. Pentru ei voi fi ascuns, însă voi Mă veți vedea. EU voi fi cu voi și în voi până la capătul pământului. Va fi de la Luther până la Wesley și mai departe, din slavă în slavă.“ EL spune: „EU mai sunt încă același Dumnezeu care vă călăuzește spre slava de la început.“ Aleluia!

EL a rupt fiecare perdea denominațională, a străpuns fiecare zid. A străpuns ecoul care spunea: „Aceasta este fanatism.“

Când s-a auzit vocea: „Oh, acești oameni sunt nebuni!“, El a rupt această perdea. Da, El a făcut-o!

„O, voi nu puteți. Voi sunteți fanatici.“ EL a străpuns aceasta.

„Vindecare divină nu există.“ EL a străpuns aceasta, pentru că Cuvântul Lui a spus-o. Voi nu puteți birui Cuvântul lui Dumnezeu.

În seara aceasta El stă aici ca Biruitor puternic. EL a rupt fiecare perdea metodistă, baptistă, presbiteriană, și toate celelalte care mai există. EL mai stă în seara aceasta în mijlocul poporului Său, nebiruit de tradiții. Oamenii pot zice și face ce vor, Dumnezeu străpunge fiecare zid fonic.

Mie mi s-a spus, că dacă un avion străpunge zidul fonic, atunci este posibilă orice viteză. Eu vă spun: dacă străpungeți zidul fonic al tradițiilor, unde se spune că Isus a putut s-o facă atunci, dar acum nu, și voi vedeți că El este același ieri, azi și în veci, atunci nu există graniță pentru ceea ce poate face Dumnezeu direct aici la conferința aceasta. Aceasta arată lumii de ce are nevoie: nu o expoziție mondială, ci o trezire mondială, pentru ca oamenii să fie umpluți de prezența lui Dumnezeu și să fie botezați. Astfel se descoperă Dumnezeu în trup omenesc, *en morphé*. Aleluia!

Eu cred că fiecare zid fonic a fost străpuns și fiecare perdea a fost ruptă. Nici o perdea, nimic nu poate să ascundă prezența Lui. Dacă oamenii devin flămânzi în inimile lor, atunci este timpul ca perdeaua să fie ruptă. Puteți să vă bazați pe aceasta. Fiecare perdea este ruptă prin Duhul Său cel sfânt. EL este aici în seara aceasta, Biruitorul cel puternic, același ieri, azi și în veci. EL îi vindecă pe bolnavi, îi botează pe credincioși, cum a făcut-o întotdeauna. EL este Biruitorul puternic. Dracii cei blestemați au luat-o deja la fugă. Desigur. Asta o fac ei întotdeauna, când El este prezent.

În încheiere vreau să mai spun ceva: cu mult timp în urmă, am citit o poveste despre un violonist bătrân. El avea o vioară veche pe care voia s-o vândă. Voi ați mai auzit de câteva ori această poveste. Vioara urma să fie vândută cu un anume preț. Acționarul a întrebat: „Cine oferă atât și atât?“ Eu cred că s-au oferit cincizeci de cenți. Acționarul a zis: „Pentru prima dată, a doua oară ...“

Dintr-o dată s-a ridicat un bărbat din spate și a spus: „Un moment.“ El a mers în față, a luat-o în mână și să spunem că el a cântat: Un izvor sfânt, umplut cu sânge, a curs din rănilor lui Isus; și cine se scufundă în acest val va fi spălat de orice pată.

Când a așezat-o din nou, în toată sala nu mai era nici un ochi uscat. Acționarul a întrebat: „Cine oferă acum?”

Cineva a strigat: „Cinci mii.“ Un altul: „Zece mii.“

Dintr-o dată instrumentul era de neplătit. De ce? Proprietarul cel vechi al viorii îi descoperise calitatea ei adevărată. O frate, soră, fie ca Maestrul care a scris acest Cuvânt, marele Duh Sfânt, să ungă acum coarda Lui cu dragoste și să ne mângâie inimile.

Un izvor sfânt, umplut cu sânge,
a curs din rănilor lui Isus ...

Atunci veți recunoaște valoarea adevărată și-L veți vedea pe Dumnezeu descoperit înaintea voastră, că El este același ca atunci când a venit de Rusalii și s-a revărsat în oameni. Așa este.

Voi spuneți: „Frate Branham, eu am încercat. Eu am încercat. Eu am făcut asta și cealaltă.“

Eu am avut odată o adunare în Carlsbad, New Mexico, și am vizitat o peșteră cu lilieci. Totul arăta fantomatic. Când am ajuns jos, călăuza a stins lumina. O, voi vă puteți închipui cât era de întuneric! Puteai să pipăi întunericul. A fost cam așa cum este timpul acum. Dacă vedem că Biserica nu recunoaște Cuvântul lui Dumnezeu; dacă vedem cum se comportă fiicele Sionului; dacă vedem că frații noștri fumează, beau, povestesc glume murdare și totuși pretind că sunt creștini, atunci este întuneric, întuneric beznă.

Noi vedem semnul venirii Sale. Înaintea zorilor este întotdeauna mai întuneric. Apoi răsare steaua dimineții pentru a saluta ziua care urmează, s-o introducă și să arate că vine.

Când s-a stins lumina în peșteră, o fetiță mică a strigat cât a putut de tare. Un băiat mic stătea lângă călăuză. El a văzut când acesta a stins lumina. Sora lui cea mică aproape că leșinase. Ea striga și sărea în sus și în jos: „Ce s-a întâmplat? Ce este? Ce s-a întâmplat?”

Știți ce a spus el? El a spus: „Nu te teme soră mică! Bărbatul care poate să aprindă lumina, este aici.“

Ascultă soră mică, tu crezi poate că suntem puțini, dar nu te teme. Aici este un Bărbat care poate aprinde lumina. Acesta este Duhul Sfânt. Credeți voi?

Să ne aplecăm un moment capetele. Îmi pare rău că v-am reținut atât de mult. O Dumnezeule mare al cerului, descoperă-Te, desfășoară-Te, fă-Te de cunoscut ca Împăratul cel mare al slavei. Cuprinde Tu aceste explicații mici din seara aceasta și lasă-le să cadă în inimile oamenilor. Noi dorim să-L vedem pe Cel descoperit, pe El, care a venit și a rupt perdeaua templului, Cel care a pășit

afară de acolo și care s-a pogorât de Rusalii, apoi iar s-a ascuns în trup omenesc. EL este același; merge din slavă în slavă.

Noi am pășit dintr-o epocă într-alta și conform naturii, ne-am întors iarăși la sămânța originală. În această ultimă epocă am ajuns iarăși la originalul care a venit de Rusalii, pentru ca fiecare text biblic să se împlinească. Lumina a venit spre seară. „Lucrările pe care le voi face Eu, le veți face și voi,” și toate aceste lucruri pe care le-ai făgăduit în Cuvântul Tău, s-au împlinit.

Tată, dacă este cineva aici care nu a trecut încă prin perdeaua aceasta ruptă, sau dacă cineva a imitat doar pe altcineva care deja a trecut prin perdea, dăruiește-ne în seara aceasta har, Tată. Fie ca noi să-L vedem pe Biruitorul cel puternic plin de har și putere pentru iertare. Îngăduie, Tată.

În timp ce capetele noastre sunt aplecate, vreau să întreb dacă sunt unii aici care ar vrea să spună: „Frate Branham, eu îmi ridic mâna, roagă-te pentru mine.” Rămâneți cu capetele aplecate și ridicați numai mâna zicând: „Eu vreau să trec prin fiecare perdea, până când pot să-L văd într-adevăr pe Biruitor.” Dumnezeu să vă binecuvânteze. O, atâtea mâini sunt ridicate, acolo în dreapta pe platformă. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Și pe voi, acolo în spate pe platformă. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Să fiți sinceri. Voi, cei din stânga mea ridicați mâna și spuneți: „Frate Branham, eu am fost ani de zile un creștin, dar eu nu am trecut niciodată prin perdea. Eu nu am trăit încă acest eveniment. Eu nu am primit încă niciodată ceea ce au avut ei atunci.”

În seara aceasta noi avem plante de seră. O floare care a crescut în seră trebuie să fie tot timpul udată, acoperită, îngrijită, stropită. Luați o plantă originală, care crește în pustiul. Este același sortiment, arată exact așa. Chiar dacă nu este udată, ea nu suferă. Planta este rezistentă.

Vreți să comparați creștinismul original cu cel de astăzi? Vă puteți închipui că acest grup, care este denumit „creștin” pe tot pământul, trebuie răsfățat încât ei să fugă de la o comunitate la alta, și dacă le spui ceva ce nu le place ei să se ridice și să plece, dacă ei ar fi așa ca atunci de Rusalii? Vă puteți închipui așa ceva? Nu! Ce este? Este o imitație. O imitație a statuii lui Moise de Michelangelo puteți să cumpărați foarte ieftin, dar nu originalul. Tot așa este și cu tabloul „Cina”. Originalul cred că este de o valoare de milioane de dolari, dacă este de cumpărat. Eu nici nu știu unde se află. O copie ieftină puteți să o cumpărați pentru câțiva dolari.

Așa este astăzi. Un creștin ieftin, o reproducere, un membru de biserică poți să-l ai pentru o țigară și o băutură obișnuită. Tot așa poți să cumperi ieftin o femeie cu părul scurt și cu buzele vopsite. Dar la cea originală nu ajungeți.

Eu Îl văd deplin, același ieri, azi și în veci. O creștini, nu vreți să fiți creștini adevărați? Dacă cineva nu a ridicat încă mâna, vreți să o faceți acum? Eu mă voi ruga imediat. Dumnezeu să te binecuvânteze. O, aceasta este bine. Uitați-vă!

Tatăl nostru ceresc, Cuvântul Tău nu se va întoarce gol înapoi. TU ai dat făgăduința. Eu sunt doar răspunzător să spun mai departe ceea ce ai exprimat Tu. Eu repet doar cuvintele Tale. TU ai spus: „Cine aude Cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, acela are viață veșnică.“ TU ai făgăduit. Doamne, noi știm că astăzi există multe reproduceri care spun că ei cred, și ei totuși nu o fac. Totul este descoperit. Dar Doamne, mai există și adevărați.

Eu mă rog ca Tu să umpli în seara aceasta fiecare bărbat și fiecare femeie, fiecare băiat și fiecare fată, indiferent de naționalitate sau culoarea pielii, și indiferent de care comunitate aparțin. Îngăduie, o Dumnezeule. Fie ca ei să-L vadă în seara aceasta pe Isus Hristos descoperit cu adevărat printre noi, cum a fost în ziua de Rusalii când El s-a descoperit în epoca aceea ca Duh Sfânt. Dăruiește-o.

Dacă noi vedem că Cuvântul și proorociile s-au împlinit, atunci comparăm biserica de astăzi, respectiv consiliul mondial, cu făgăduința care s-a împlinit de Rusalii. Nu este nici o asemănare. Cu această perioadă nu putem să ne spălăm hainele noastre murdare.

Dar totuși Doamne, Dumnezeul nostru, dacă ne întoarcem la izvorul acela, atunci are loc un proces de curățire. Atunci va corespunde trăirea noastră cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci putem pretinde proprietatea noastră. Admite-o în seara aceasta, Doamne. Eu îi așez pe acești oameni în mâinile Tale. Dă-i la fiecare ceea ce are nevoie, Tată. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Mulțumesc, că ați rămas atâta timp și ați așteptat. Îmi pare rău că v-am reținut până la ora zece și zece minute. Dumnezeu să fie cu voi până ne vedem mâine dimineață. Eu vă predau acum celui care este responsabil pentru aceste adunări. Amin!